

Când noaptea ...

Lucian-Horațiu Hînsa

Al tău sincer legământ-
O lumină pe pământ!
A ta caldă primăvară-
O izbândă legendară!

...

Un astru răsări în calea mea,
O pasiune vibrândă
ce-o simțeam de mic copil în luna blândă-
O fărâmbă de ceva.
Ceva sfânt și misterios,
Glas divin, tandru, duios,
O fărâmbă de magie
Un fragment de veșnicie.

Croindu-ți calea-n cordul meu
Mi-ai sădit veșmânt de vară,
Încântat voi fi mereu
De-al tău cântec de vioară.

Trăind valsul gurii tale
Am simțit clipa din plin,
O secundă arzătoare
Ne-a legat acest destin.

Tu- crăiasa din legendele străvechi
Cum nici îngerii din cer nu au perechi,
O icoană pe-al meu cer aprins,
Cel dintâi și ultim vis.

Eu- un suflet călător
Pe pământ colindător,
Încântat de-al tău mister
Ce-mi dă aripi înspre cer.

O distanță între noi doi este!
O iluzie, o magie
Și chiar de-ar fi așa să fie,
Raza ta mă urmărește.

Căci a fost o simfonie,
O izbândă, reverie
Vara ce am petrecut-
O viață întreagă am fi putut.

O viață întreagă,
Un întreg pământ al nostru,
Chiar și-un soare, chiar și-o lună-
Își avea cu tine rostul.

Te rog, nu îmi spune, nu îmi spune că s-a terminat
Un așa vis minunat,
Nu mă părăsi, iubire,
Vino-ți, te implor, în fire!

Căci în suflet nemurire
Omul simplu n-are -
Viața-i scurtă și dispăre,
Însă-n clipele trecute
Cu-al tău zâmbet petrecute
Moartea existență n-are.

Și chiar de-ai fi tu doar o stea,
O ispită din Eden
Al amorului blestem
S-ar răsfrânge asupra ta.

Iar atunci când noaptea ne va îndepărta,
În etern am să te-aștept
Căci nu există-n lume stea
Cu nume așa de cald, așa perfect.